

ELISE KOVA

ČARODĚJKA
Tanec stínů

FRAGMENT

Čarodějka – Tanec stínů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Elise Kova

Čarodějka – Tanec stínů

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ČARODĚJKA

Tanec stínů

ELISE KOVA

FRAGMENT

HLAVNÍ KONTINENT

JIŽNÍ
LYNDUM

VÝCHODNÍ
CYVEN

PŮLMĚSÍČNÍ KONTINENT

BARIÉROVÉ OSTROVY

ZÁPADNÍ
MHASHAN

GRAYSTON

QUI

NORIN

XIA

LAU

SILME

ORE

ANTO

PRŮSMYK

SORICIUM

JEZERO
IO

SEVERNÍ
SHALDAN

ALDA

POHEAT

DAMACIUM

KRÍŽOVATKY

YON

DOLARIAN

EFER

VARGA

BALLAST

OFOK

WARICH

RISEN

VENMIR

MERU

CARSOVIA

LUTH

FRANFURT

REPUBLIKA
QWINT

Pro Danielle

Originally published in the English language under the title *A Hunt of Shadows*

Copyright © 2022 by Elise Kova. All rights reserved.

Cover Illustration © 2022 by Elise Kova. Used with permission. All rights reserved.

Cover Illustration designed by Marie Magny

Translation © Pavla Kubešová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-253-7052-0

ISBN e-knihy 978-80-253-7053-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-6994-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-253-6995-1 (1. zveřejnění, 2024) (MOBI)

*O*bklopila ji ledová voda. Neviditelné ruce ji stahovaly hlouběji a hlouběji do náruče smrti. Jak se jí jejich přízračné prsty zarývaly do kůže, do kostí i do duše, Eira se jejich chladnému sevření nebránila. Ani se nepokoušela plavat vzhůru ke spirálám světla, které se svíjely vysoko nad ní.

Ne, dokud jí blížící se smrtí zastřený zrak nepadl na Marcuse. Její bratr se usilovně snažil dostat k oslňujícímu světlu, které omylem považoval za sluneční záři – za rozbřesk, který už neměli zažít. Eira otevřela ústa, aby na něho zavolala, ale do plic se jí nahnula studená voda a umlčela ji.

Marcus.

Plaval tak úporně, jak jen dokázal. Voda ho ale odmítala propustit a svými rukama ho svírala tak pevně, že se mu bořila do masa. Stahovala ho dolů a žádala jeho život. Copak ty ruce neviděl? Necítil? Tak či tak, pořád se snažil plavat ke světlu.

Ne.

Eira pevně zavřela oči a dovolila, aby ji voda stáhla ještě hlouběji. Vezmi si mě, neslyšně vyslovila do inkoustově temné vody, do rukou osudu, který hladověl po krvi. Namísto něho si vezmi mě.

Klesala hlouběji a hlouběji. Světlo sláblo, až z něho nezbylo nic. A zatímco ji drtily stíny, Marcus plaval vzhůru, mimo její dosah. Eira se zhluboka nadechla. Chystala se splynout s temnotou a chladem. Pokud by to znamenalo, že se Marcus zachrání, chystala se stát ochotnou služebnicí vody.

Eira se probudila. Ne s trhnutím, ale s mrazivým výdechem. Její dech se nad ní kroutil jako bílý oblak. Jako by její tělo opouštěla duše. Cívěla na teď už známý dřevěný strop, pokrytý namodralou jinovatkou.

Od smrti jejího bratra už uplynuly dva týdny. Stala se šampionkou Solariského císařství a momentálně se nacházela v kajutě lodi císařské armády, v níž cestovala na Meru, aby se zúčastnila Turnaje pěti království.

Všechny ty skutečnosti ji vrátily zpátky do reality a odstříhly ji od děsivé noční můry. Eira se posadila. Kajuta byla malá, všechny věci měla uložené ve dvou brašnách a v jednom velkém kufru, které stály mezi umyvadlem a dveřmi.

Natáhla ruku. Tohle nebylo poprvé, co magie reagovala na její sen a ona se probudila pokrytá námrazou. Ale raději pokrytá námrazou než se probudit zmáčená vodou. Eira zakmitala prsty a pokynula magii, aby se vrátila zpátky k ní.

Jenomže se nevrátila.

Eira naklonila hlavu a zkusila to znovu. Ale námraza neustoupila. Naopak, jakoby na protest, vrstva ledu na okolních stěnách každou minutou sílila.

Tohle nebyla její magie.

Eira odhodila příkrývku a vyskočila na nohy. Rozběhla se ke své brašně, a jak si pod noční košili rychle natahovala kalhoty, úlomky ledu se rozletěly po celé kajutě. Kdo tvořil ten led? A proč?

Tohle byl další sen. Musel být. Vzbudila se příliš brzy. Přesto se jí při zapínání knoflíků na kalhotách tráslý ruce.

Mráz se kolem ní uzavíral. Na vlastní kůži teď prožívala hrůzu, k níž došlo před třemi lety. Takhle to muselo vypadat v pokoji učednice, kterou tenkrát zabila. Nejdřív tu dívku, potom Marcuse.

Smrt a magie pronásledovaly Eiru všude, kam se hnula. Nemohla jim uniknout. Tušila, že tady zahyne, potrestaná za všechny svoje zločiny.

„Soustřed se,“ sykla a zavřela oči.

Nesnila a nebyla ani v Čarodějně věži. Byla na lodi a mířila do Rise-nu, hlavního města Meru. A dělo se něco velice zlého.

Eira prudce trhla dveřmi. Musela použít více než značnou sílu, aby je osvobodila ze zárubní. Jinovatka pokryla chodbu a pronikala do všech kajut. Eira se pleskla po tváři, jednou, dvakrát. Pálilo to. Rozhodně to nebyl sen.

„Vzbud'te se!“ rozkřikla se. „Všichni se vzbud'te!“

Nic se nestalo. Srdce jí začalo bušit jako splašené. V duchu si představila všechny svoje spolucestující – svoje přátele – zmrzlé a mrtvé v jejich postelích.

„Vzbud'te se!“ zkusila to Eira znovu a přešla chodbu ke dveřím své přítelkyně Alyss. Teprve po několika zaboucháních zaslechla na druhé straně dveří pohyb.

„Eiro? Eiro! To jsi ty? Co se děje?“ zavolala Alyss zpoza dveří.

„Já nevím, ale –“ Eiru přerušil náhlý výbuch ohně za jejím levým ramenem. Tam, kde předtím stály dveře, se nyní nacházely jen ohořelé zárubně a vlhký popel.

Z oblaku páry se vynořila Noelle a okamžitě na Eiru přimhouřila oči. „To je tvoje chyba?“

„To nejsem já.“ Eira ignorovala bodnutí, které při tom podezření ucítila v nitru. Znovu jí připomnělo tu událost, k níž došlo před třemi lety – i tu, která se přihodila před dvěma týdny, kdy seděla v cele, uvězněná

za vraždu svého bratra. *Já nejsem vrah*, chtěla říct, ale teď nebyl čas na námitky. „Musíme zjistit, co se děje.“

„Uхни stranou.“ Než zapálila Alyssiny dveře, Noelle stěží poskytla Eíře čas ustoupit o kousek dál.

Alyss tam stála s drkotajícími zuby a pyžamem napůl pokrytým sněhem a ledem. „Ve jménu naší Matky, co se to děje?“

Bouchání roztrásl dveře vedle Alyssiny kajuty, až se z nich sypaly zmrazky. Noelle na ně obrátila svoje plameny a odhalila nepříliš oblečeného Cullena. Neměl na sobě nic než volné šortky a už byl napůl modrý.

„Toho ohně by se mi hodilo i o trochu víc,“ zamručel a objal se pažemi. Otočil svoje zlatavě oříškové oči k Eíře. „Ty jsi –“

„To nejsem já!“ vyštěkla Eira. Jak se probouzeli obyvatelé dalších kajut, začaly se otřásat i jejich dveře. „Vy dva si oblečte něco teplého.“ Ukázala na Alyss a Cullena. „Noelle, ty pomoz všem, kteří to potřebují.“

„Ty mi poroučíš? Myslela jsem, že jsme se na vůdci našeho týmu dosud nedohodli?“ Noelle si založila paže na hrudi a povytáhla tmavé obočí.

„Prostě to udělej!“ Eira vyrazila ke schodům na konci chodby, které vedly nahoru na hlavní palubu. Rozruch sílil. „Já jdu zjistit, co se děje.“

Byla pryč, než mohl někdo něco namítnout.

Eira pevně sevřela zábradlí schodiště. Vtlačila svoji magii do ledové krusty, která se jí snažila zabránit v cestě nahoru. Vlastní magií bojovala proti jiné. Ať to dělal kdokoli, byl silný. Ale ona byla silnější.

Se zlostným pohledem změnila led v neškodnou páru a vyšla na potmělou hlavní palubu lodi *Rozbřesk*. Pobíhali po ní námořníci, klouzaly jim nohy a měli co dělat, aby na namrzlém povrchu udrželi rovnováhu. Mrazivá vichřice rachotila lanovím a setřásala sníh z plachet.

Bylo téměř léto. Počasí by mělo být mírné. Eira obrátila zrak k temným vodám a v dálce rozeznala mlhavý objekt, který připomínal obrovskou přízračnou loď.

Z druhého schodiště, které vedlo do jiné části podpalubí, se vynořila Deneya. Oči měla plné paniky, čelo jí zkřivil vztek. Přejela pohledem po palubě a pak jej upřela na moře. Eiry si nevšímala.

„Čarodějnice.“ Deneya hlasitě zaklela a přeběhla k zábradlí, kde se nacházel záchranný člun. „Spust'te ten člun,“ poručila námořníkovi. „Musíme za ní.“

Námořník vytřeštil oči a zavrtěl hlavou. „Za královnou pirátů nemůžeme...“

Královna pirátů. Ta slova se rozezněla Eire v uších. *Pirátská královna Adela* – žena, která možná porodila Eiru. A která mohla mít nějakou představu o tom, jak ovládnout hlubiny její moci. Zadívala se na mohutnou loď, která klouzala mezi stíny a za hranicí jejího poznání.

„To je rozkaz!“ zahulákala Deneya. Námořník se z její zuřivosti málem pomohl.

„Já ti pomůžu!“ Eira přispěchala blíž. Obrátila se na Deneyu. „Až stoupne voda, přetni lana.“

„Dobře.“ Deneya na ni souhlasně kývla a Eira zvedla ruce. Mořská voda uposlechla Eiřin příkaz a zvedla se vstříc kýlu malého plavidla. „*Mysst soto sut*,“ zamumlala Deneya a v jejích rukou se objevila sekera utkaná ze světla. Bleskově přetřela lana a nastoupila do člunu. Eira naskočila hned po ní. „Ty –“

„Potřebuješ, abych s tím člunem hnula, anebo máš v úmyslu veslovat?“ přerušila Eira ženu.

„Tak dobře, pokračuj.“ Deneye se na rtech objevil divoký, ale souhlasný úsměv. Když Eira svésila ruce a spustila člun do vln, které rozhoupaly *Rozbřesk*, Deneya křikla na námořníky: „Rozsvi'te lampu, abychom našly cestu zpět!“

Eira nečekala na odpověď. Oceán ji volal od prvního okamžiku, kdy se nalodili v Norinu na západě Solariského císařství. Volal její sílu s dravostí, kterou Eira až dosud ignorovala. Jediným kmitnutím zatnuté pěsti

nabral člun rychlost a rozjel se po vlnách, jako by jej poháněla sama voda. Jako by Eíre byla k dispozici veškerá síla moře.

„Požehnej Yargen.“ Deneya sebou trhla a tvrdě dopadla do člunu. Zasténala. Naštěstí nepřepadla do vody. „Tak tohle ti opravdu jde.“

„Musíme je dohnat.“ Eira zamžourala před sebe. Viděla jen tajemný obrys lodi, který se rýsoval mezi černými vlnami na bezměsíčné obloze.

„Já vím,“ zabručela Deneya a přesunula se na kolena. Eira zjistila, že je na moři jako doma, zatímco Alyss už několik dní naříkala a bez ustání se zbavovala obsahu svého žaludku. Oceán Eíre šeptal a vyprávěl jí o každé vlně a o každém propadu ještě dřív, než k nim došlo. „*Mysst soto gotha*.“ Deneya zvedla ruce a z vláken světla se zhmotnil luk. Napnula tětivu a vystřelila šíp, který spěchal vpřed jako stuha slunečního světla protínající temné vlny.

Eira několikrát zamrkala, ne proto, že by ji oslnil náhlý jas, ale proto, že magické světlo zářilo na tmavé vodě stejně jako v jejích snech, stejně jako na Marcusově tváři, když umíral. Těsně předtím, než ji ten pohled přiměl vrátit se do její noční můry, šíp pohltila temnota. Deneya vystřelila další, ale to už Eira člun zpomalila, zastavila a nechala jej jen unášet vodou.

„Máš pravdu,“ řekla Deneya. Eira měla za to, že nepromluvila. „Nemůžeme je dohonit, ne když plují na tom ďábelském *Bouřledu*.“

„Na *Bouřledu*?“ Eira zavržela hlavou a snažila se zahnat přízraky, které ji pronásledovaly. Moc se jí to nedařilo. Přesto se jí v mysli objevila vzpomínka na jedno z prvních setkání s Deneyou. „Na Adelíně vlajkové lodi?“

„Bohužel.“ Deneya ze sebe vypustila řetězec nadávek, které Eira vůbec neznala. Každá byla rozzlobenější než ta předchozí. „V těchto vodách ji nikdo nespatrił už celá desetiletí. Neměla by tu být,“ zavrčela Deneya.

„Byl to útok?“ Eira dál zírala na místo, kde loď zahlédla naposledy, a přemýšlela, jaká tajemství s sebou nesla. Byla na té lodi její rodná matka? A opravdu chtěla znát odpověď na tu otázku? Ještě pořád si tím nebyla úplně jistá.

„Ne, byl to cílený úder.“ Deneya se zamračila, ale její výraz byl ve tmě sotva vidět.

„Pro co přišli?“ Eira se konečně posadila. Vzduch se začal oteplovat, v nepřítomnosti ledem pokrytého *Bouřledu* už nebyl mrazivý, ale vlhý. Letní horko lepkavými prsty nepříjemně stoupalo Eire po páteři a ovíjelo se jí kolem zátylku, což bylo ještě nepříjemnější než ztělesnění Smrti v jejích snech.

„Ne pro co, ale pro *koho*.“

„Nemyslíš tím...“

Deneya se jí podívala přímo do očí a řekla: „Ferro uprchl.“

Ferro. Muž, který zavraždil jejího bratra. Který zmanipuloval Eiru a pokusil se zabít i ji. Měl být postaven před soud na Meru...

Ted' byl na svobodě.

Atmosféra na *Rozbřesku* byla hustá a neklidná, ztěžklá všeřikajícím tichem. Všichni věděli o Ferrově útěku z podpalubí, ale nikdo o tom nemluvil otevřeně, jako by se báli, že kdyby to řekli nahlas, bylo by to skutečnější a strašlivější, než už to bylo. Ale dost možná, že je nutily držet jazyk za zuby pověry, které obklopovaly Adelu.

Kvůli tomu byly poslední dny jejich cesty téměř nesnesitelné.

Poslední den jejich poutě Eira vstala ještě před svítáním. Stála na přídi a obdivovala obraz, o jakém dosud jen snila: Meru, zlaté a třpytivé v časném světle.

„Takhle sis to představovala?“ přerušil její myšlenky Cullen.

Eira sebou trhla a chytila se zábradlí, aby neupadla.

„Promiň, nechtěl jsem tě vylekat.“

„Neměla bych se tolik ztrácet ve svých myšlenkách.“ Kdyby si nedala pozor, mohlo by ji to zabít. Právě skutečnost, že byla příliš zahleděná do vlastních myšlenek a plánů, že si připadala v bezpečí, vedla k Marcusově smrti a málem i k její vlastní. Vedla k Ferrovu útěku. Potřebovala být os-
tražitější. Potřebovala být tou, která dělá kroky – ne tou, která za ně platí.

„V jakých myšlenkách ses ztratila?“ Cullen se lokty opřel o zábradlí vedle ní a zahleděl se na oceán.

„Na tom nezáleží.“

„Mně ano.“ Výmluvně se na ni podíval, ale ona jeho pohled nedokázala pochopit. „V posledních dnech sotva mluvíš s Alyss. Většinu plavby jsi strávila zalezlá ve své kajutě.“

„O mě se nestarej. Máš dost svých starostí.“ Eira znovu stočila zrak k městu v dálce. Už rozeznávala hrad královny Lumerie, posazený na kopci. Naproti hradu se nacházel archiv bohyně Yargen – rozlehlá a staro-
bylá knihovna, o níž se proslýchalo, že obsahuje veškeré vědomosti světa.

„Já se o tebe *chci* starat.“ Cullen namáhavě polkl. „On by –“

„Ne.“ Eira ho zastavila pohledem. „Bratra mi nepřipomínej.“

Cullen si vzdychl a spolu s ní se zahleděl přes moře. „Vypadá to přes-
ně jako na tom obraze u dvora,“ prohlásil s toužebným povzdechem. Její srdce souhlasilo s jeho tónem. Ty dny byly vskutku jednodušší.

„Ne,“ zašeptala Eira.

„Ne?“

„Je to krásnější, než by to dokázal kterýkoli umělec zachytit olejem na plátně.“ Eira se pomalu nadechla.

„Takže to splňuje všechno, po čem jsi toužila?“ Mírně se usmál.

„To místo? Ano. Ty okolnosti? Ne.“

Cullenův úsměv pomasl. „Eiro, kdyby sis někdy chtěla promluvit, jsem tu pro tebe.“

„O mě se nestarej,“ zopakovala Eira. Možná kdyby to opakovala dostatečně často, pochopil by to. Nepotřebovala ho. Nepotřebovala nikoho z nich. Potřebovala, aby byl Ferro v železech.

Cullen se na ni podíval zraněným pohledem. Odtáhl se od zábradlí. Posunul ruku a konečky prstů se oťel o její. Eira sledovala linii jeho paže až k hrudi a vzpomněla si, že tu noc, kdy Ferro uprchl, spal jen v šortkách a v ničem jiném.

Pomyšlení na to, že je Ferro volný, potlačilo všechny jemné emoce i něžnou touhu. Byla to dýka chladná jako vzduch té noci, která jako by ji zbavila veškerého tepla. Byly to temné vlny, v nichž se ztrácela sen za snem – temné vlny, v nichž se ztratil *Bouřled*.

Eira zkroutila prsty a přerušila kontakt.

„Poslyš, já...“ Nestihl to doříct.

„Cullene!“ zavolal na něj mužský hlas. Senátor Yemir, Cullenův otec, stál pod nimi na hlavní palubě a přimhouřenýma očima přejížděl z jednoho na druhého. „Pojď sem, musíme se připravit na náš příjezd.“

Cullenova pozornost tékala mezi Eirou a jeho otcem, až se nakonec zastavila na otcí. „Za minutu jsem tam.“

„Hned!“

„Běž,“ pobídla ho Eira. „Jsem v pohodě, vážně. Díky, že jsi mě zkontroloval.“

„Víš to jistě?“ Přistoupil o krok blíž. „Všichni o tebe máme obavy.“

„Není se čeho obávat.“ Stále ještě dýchala, že ano? To bylo více, než mohl říct její bratr.

„Alyss tvrdila, že to řekneš a že ti to nemám věřit.“ Cullen se jí podíval do očí a Eira v duchu proklela Alyss, že mu něco takového řekla. Zнала Eiru až příliš dobře a už několik týdnů ji pronásledovala. „Promluv si s ní, s Noelle, s Levitem, když ne se mnou, tak s někým jiným, prosím. Všichni si děláme starosti.“

„Cullene!“ vyštěkl Yemir.

„Už jdu!“ Cullen se odtáhl a naposledy se na Eiru dlouze podíval. Zdálo se, že jeho pohled přetrvává ještě dlouho poté, co zmizel se svým otcem v podpalubí.

Eira zavrtěla hlavou a znovu se zaměřila na Risen. Cullen nebyl její starost. Byl z jiného světa než ona, předurčený k jiným věcem. Věděla, že týdný před turnajem stráví tancem a večery se šlechtou Risenů.

Ona mířila ke Stínovému dvoru.

V podpalubí Eira ignorovala Cullenovu radu a dál se Alyss a Noelle vyhýbala. Poznala jejich zvyky a využila tu znalost ve svůj prospěch. Kromě několika případů, kdy ji Alyss přepadla v její kajutě, byla většinou vzájemné interakce ušetřena. Potřebovala čas a samotu, aby mohla v duchu znovu prožívat tu chladnou, temnou noc. Aby se pokusila najít nějaký detail, který možná přehlédla, něco, co by jim napovědělo, kam Ferra unesli.

Protože Eira sama sobě i památce svého bratra přísahala, že ho najde. Rozhodla se, že si neodpočine, dokud Ferra nepřivede v řetězech zpátky a dokud ho nepředá spravedlnosti za smrt Marcuse i všech ostatních učňů.

Oblékla se do šatů, které byly připraveny pro jejich příjezd. Fritz prohlásil, že soutěžící budou mít na Meru k dispozici krejčího, který se postará o jejich potřeby, vyskytnou-li se nějaké, ale že císařství zajistí, aby se vylodili vyžehlení a čistí.

Každý ze soutěžících měl na sobě nějakou z variant šatů stejného stylu – přiléhavé černé kalhoty a kožené lakované boty. K tomu bavlněnou halenu v barvě, která připomínala – na její vkus až příliš přesně – jejich schopnosti. Eira měla azurově modrou, Alyss sytě modrozelenou, Noelle temně karmínovou a Cullen jakousi mlhavě fialovou, v níž se mu jakýmsi záhadným způsobem dařilo vypadat přitažlivě. Skutečnost, že dokázal vyniknout i v tomhle odstínu, byla důkazem, jak pohledný je.

Čtyři soutěžící stáli společně na hlavní palubě a jejich doprovod – senátor Yemir, senátor Henri, učitel Levit z Věže a velvyslanec Cordon – naposledy kontroloval jejich oblečení.

Eiřina pozornost se přesunula od mužů, kteří prováděli poslední úpravy a brblali nad módou, a namísto toho obdivovala město, v němž zakotvili.

Město Risen se nepodobalo ničemu, co kdy Eira viděla. Mezi vysokými budovami a svažujícími se kopci, na nichž město vyrůstalo, se vinula široká řeka. Architektura se od solariské zas tak úplně nelišila... a přesto hlavní město Solarin vypadalo ve srovnání s Risenem jako díra. Risen byl dvakrát tak velký, budovy byly dvakrát tak honosné a magie v něm byla hustá jako letní vzduch. Bylo to město opředené historií, kterou Eira stěží chápala a kterou tolik toužila poznat. Její oči přitahoval archiv bohyně Yargen, který se nacházel vysoko na jednom z kopců.

Obsahuje veškeré vědomosti světa. Kdyby to byla pravda, možná by se tam našlo i něco o Adele, něco, co by jim pomohlo vypátrat Ferra. Možná by se tam našlo něco, co by Eiru dovedlo k vlastní pravdě.

To pomyšlení vrhalo na město úplně jiné světlo. Rozednění jí najednou připadalo příliš ostré, odlesky od zdobených bronzových žlabů na budovách ji téměř násilně bodaly do očí. Ferro uprchl. Byl na svobodě. Zabíjel už předtím a mohl by zabíjet znovu.

Když k nim přistoupila Deneya, přitáhla Eiřinu pozornost zpět k dění na palubě.

„Tak dobře, vy čtyři, poslouchejte,“ promluvila s autoritou vojenského velitele.

Eira už mnohokrát slyšela Gwen používat stejný tón. Ale myšlenky na svoji rodinu okamžitě zahнала pryč. Po Marcusově smrti se jí rodiče už neozvali. A když odjížděla, ani se neobtěžovali přijít a rozloučit se s ní. Její strýcové a teta sice stáli při ní, ale teď už byla Eira dávno mimo dosah jejich náruče.

„Uvítací přehlídka, kterou jsme plánovali, se ruší.“

„Co prosím?“ Senátor Yemir zamrkal. „Vy jste ne–“

„Senátore, nemůžete být zasvěcený do všeho, co se děje na Meru, a už vůbec nemáte právo zpochybňovat rozhodnutí mé královny.“ Deneya se na něho podívala koutkem oka. Velvyslanec Cordon od táhl Yemira stranou, a zatímco se Deneya opět obrátila na čtyři soutěžící, tiše s ním promlouval. „Vzhledem k Ferrově útěku se královna Lumeria rozhodla uzavřít město.“

„Uzavřít celé město?“ zeptal se Cullen.

„Západ se uzavřel na deset let, když se bránil výpadům císařství.“ Noelle si přehodila pramen tmavých vlasů přes rameno a neobtěžovala se skrýt hrdý úsměv.

„Doufejme, že najít Ferra nebude trvat tak dlouho,“ podotkla Deneya. „Královna využívá veškeré prostředky, co má k dispozici, aby ho našla. Nicméně jeho motivy jsou zcela neznámé. A je možné, že spolupracuje s komplici...“

Možné? Eira věděla, že to tak je. Přesvědčila se o tom společně s Deneyou, když v době, kdy ji drželi pod dozorem, prozkoumaly Ferrův pokoj. Bylo to zřejmé i z toho, že ho osvobodila Adela. Dostávalo se mu pomoci z vyšších míst.

„Pokud je město uzavřené, jak bude probíhat zahajovací ceremoniál turnaje?“ otázal se Yemir, který se snažil znovu začlenit do hovoru. „A slavnostní večere nejvyšších hodnostářů? Nebo představení schopností jednotlivých soutěžících? Anebo –“

„Nic z toho se neuskuteční dřív, než se ujistíme, že jsou ulice bezpečné jak pro soutěžící, tak pro obyvatele.“ Deneya se pomalu nadechla. A zdálo se, jako by se nadechovala tak dlouho, dokud se nad senátorem netyčila do výšky. Byl to trik, který se Eira toužila naučit tak zoufale, že se, aniž by si to uvědomila, nadechovala stejně pomalu. „Do té doby budou soutěžící i hodnostáři izolováni v bezpečném domě poskytnutém královnou.“

„Všichni soutěžící?“ zajímala se Eira.

„Ano, všichni. A teď pojd'te za mnou. Náš doprovod už čeká.“

A vskutku, na konci mola na ně čekala legie elfů. Polovina z nich na sobě měla bílé brnění se sytě fialovými šerpami s připnutými medailemi a u boku krátký meč se zlatým jílcem ozdobeným drahými kameny. Druhá polovina jednotky měla obyčejné stříbrné brnění a rudé pláště.

„Co znamenají ty rozdílné uniformy?“ šeptem se zeptala Alyss Eiry.

„Myslím, že ti s mečem jsou Meče světla – milice Věrných bohyni Yargen. Ber je jako náboženskou armádu. A ti s rudými plášti jsou, myslím, královními rytíři?“

Deneya se ohlédla přes rameno. Její pohled, který Eira zachytila, jí připadal téměř souhlasný. Sama Deneya dnes na sobě měla rudý plášť.

Po můstku přešli na molo, kde je obklopila stráž, a vydali se do prázdných ulic Risenu. Ticho, které ve městě panovalo, je znepokojovalo a způsobovalo, že budovy i železné mříže v oknech hlasitě šeptaly a provokovaly Eirinu magii. Ze všech sil se snažila ozvěny hlasů nevnímat, což bylo vzhledem k existujícímu rozptýlení docela snadné. Už teď se Eira ohlížela přes rameno a hledala Ferrovy fialové oči.

Přísahala by, že více než jednou mezi ozvěnami hlasů zaslechla i ten jeho.

Byl to jeden muž – příšerný, zvrácený, to jistě –, ale jen *jeden*. Risen musel mít svůj díl vrahů jako všechna ostatní města. Tak proč museli být izolováni všichni muži, ženy i děti? Na síti, do které byl Ferro zapletený, toho bylo zřejmě mnohem více, než si Eira dokázala doma v Solarisu představit.

Bez problémů a diskuzí dorazili do bezpečného domu. Bylo to velké panství v srdci města s hlídanou bránou, lučištníky na hradbách s výhledem na přední nádvoří a pětipatrovou budovou z žíhaného mramoru s dřevěnými okenicemi, železnými balkony a kupolovitými stříškami kolem ozdobných olovených oken.

„Tady budete bydlet,“ oznámila Deneya, když jim dva vojáci otevřeli těžké dřevěné dveře.

Alyss zalapala po dechu. „To je nádhera.“

„To opravdu je,“ souhlasila Noelle.

Eira otevřela ústa, aby promluvila, ale přerušil ji drzý šepot. *Jak jsem...* Trhla sebou směrem k jednomu klepadlu na těch velkých dveřích. Jako by se z něho vymrštily ruce a udeřily ji. Hlas přicházel odtamtud.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Cullen tiše.

„Je mi fajn.“ Eira to pronesla až příliš ostře, protože měla co dělat, aby dokázala odtrhnout pohled od klepadla a vykročit do hlavního atria. Něco se jí zdálo. Ten hlas... to nemohl být on. Znovu se soustředila na Deneyu a stručný přehled sídla, který jim poskytovala.

„Pod námi, v přízemí, jsou společné prostory,“ řekla Deneya. Eira si při vstupu neuvědomila, že budova má i suterén. „Pak má každé království své vlastní prostory. V prvním patře je Meru, ve druhém Solaris, ve třetím Soumračné království, ve čtvrtém Drakonské království a v pátém republika Qwint. Poslední dvě výpravy dosud nedorazily.“

Eira se zadívala na dveře na opačné straně atria. Za nimi byli soutěžící z Risenu. Její soupeři. Ale zároveň to byli lidé, s nimiž se zoufale toužila seznámit.

„Senátoři, vy a velvyslanec budete pobývat v jiném domě. Zde je pokoj jen pro jednoho člena doprovodu a tím bude ve vašem případě pan učitel Levit, jako spolučaroděj.“

„Měli bychom být –“

„Být vámi, raději bych nic nenamítal, Yemire,“ snažil se ho od dalšího projevu odradit velvyslanec Cordon a nasadil přitom falešný uklidňující úsměv. „Budete ubytovaní s dalšími hodnostáři, šlechtici a čestnými hosty ve vlastním bezpečném domě. Na turnaj se jich chystá dorazit docela dost. Všichni nemůžeme zůstat v jedné jediné budově.“

„Á, jistě.“ Yemir se směrem k Deneye uklonil. „Vaše královna je velmi velkorysá.“

„To vskutku je.“ Deneya se usmála a obrátila se na strážce. „Doprovodte je do domu, kde budou zůstat.“ Potom se otočila ke čtyřem soutěžícím a učiteli Levitovi. „Vás pět, pojd'te se mnou.“

Vyšli nahoru po točitém schodišti, které Eirě jistým způsobem připomnělo Čarodějnou věž. Tyčilo se nad atriem a na každém patře mělo velkou podestu. Deneya je dveřmi v druhém patře zavedla do společných prostor, které se nacházely v zadní části domu.

Tudy... Hlasy pronásledovaly Eiru celou cestu. Dům byl hlučný a jeho hluk ještě zesiloval její paranoi. Ferro mohl být kdekoli. Měla pocit, jako by na ni číhal v jejím vlastním stínu, připravený se na ni vrhnout. Slyšela ho v každém zastíněném místě.

„Měli byste tu mít všechno, co potřebujete. A vaše osobní věci tu brzy budou taky.“ Aniž by vzala v potaz Eiriny tíživé pocity, Deneya ustoupila stranou. „Kdyby něco nebylo v pořádku, řekněte to strážím. A bez svolení a doprovodu nesmíte tento dům opustit. Rozumíte?“

„Ano, děkujeme, Deneyo,“ odpověděl za všechny pan učitel Levit.

„Dávejte na sebe pozor.“ S těmi pár slovy na rozloučenou je Deneya opustila.

„Podívejte se na tohle místo.“ Alyss se zatočila dokola. „Je to sen – jako v pohádkové knize!“

„Je to tu skvostné,“ souhlasil Cullen.

„Překvapuje mě, že je to dost dobré pro prince z věže,“ ušklíbala se Noelle. Eirě neunikl krátký záblesk bolesti v Cullenových očích. Věděla, že tu přezdívkou nesnáší, přesto se nezdálo, že by kohokoli požádal, aby ji nepoužíval... kohokoli kromě ní. „Jak si vybereme pokoje?“ Noelle přistoupila k jednomu ze šesti dveří, které lemovaly chodbu, otevřela je a uviděla postel s nebesy.

„Zdá se, že už je někdo vybral za nás.“ Pan učitel Levit zvedl vzkaz.

„Co je to?“ zeptala se Eira.

„Krátké přivítání jménem královny od paní Harrotové, hospodyně tohoto domu. Každému z nás určila jeden pokoj, takže o tom nepovedeme žádnou debatu.“ Zahihňal se.

„Jako bychom ji snad chtěli vést.“ Noelle si překřížila paže na hrudi. Dala tak zřetelně najevo, že kdyby dostala šanci, určitě by o výběru pokoje debatovala. „Který je můj?“

„Dveře jsou barevně označené. Ty černé jsou zjevně moje,“ odpověděl pan učitel Levit.

„V tom případě se jdu převléct,“ prohlásila Noelle.

„Do čeho? Tvoje zavazadla z lodi ještě nedorazila.“ Cullen udiveně povytáhl obočí.

„Tak na ně počkám nahá. Tyhle ‚slavnostní‘ hadry, které pro nás navrhli, jednoduše nejsou můj styl.“ Noelle se nad svým oblečením zaškaradila a loudavým krokem přešla ke dveřím označeným rudou skleněnou vitráží ve tvaru diamantu.

„Já taky půjdu a pokusím se trochu vzpamatovat,“ řekla Eira a vyrazila ke svým dveřím.

„Nechceš nejdřív prozkoumat celý dům?“ Alyss ji vzala za ruku. „Podívat se, jestli nepotkáme nějaké další soutěžící?“

„Zoufale.“ Eira stiskla své přítelkyni prsty. „Ale nejdřív se chci podívat, kde budu spát. Hned jsem zpátky.“

„Tak já se taky podívám do svého pokoje. Až budeš připravená, zaklepej.“

Rozešly se.

Eira zmizela za dveřmi svého pokoje a rozhlédla se po posteli s nebesy, nočních stolicích, prádelníku a psacím stole mezi okny. Vzkaz zanechaný pro pana učitele Levita v ní vyvolal naději, že jí Deneya nechala v pokoji zprávu s instrukcemi, jak najít Stínový dvůr. Když teď byla v Risenu, určitě se s dvorem setká, ne? Na tom se přece dohodly, ne?

Eira zavřela oči a snažila si vzpomenout, ale její myšlenky přerušil Ferrův hlas, který jí pošeptal do ucha.

Čekám na tebe.

V Eire by se krve nedořezał. Ztuhla a zůstala stát jako přimražená. Srdce jí přestalo bít a zadrhl se jí dech. Najednou se ocitla zpátky v temném, studeném lese, zcela bez pomoci a v boji proti muži, který byl mnohem silnější a nekonečně zkušenější.

To přece nebylo možné. *Nemohlo* to být skutečné. Něco takového se nemohlo dít. Eira několikrát zamžourala a uzemnila se v teplém slunečném světle, které dovnitř pronikalo jemnými záclonami.

V konečcích prstů se jí nahromadila magie, která jí zalévala nitro temnými vlnami, připravená zaútočit, kdyby její teorie byla mylná. Eira se otočila k předpokládanému zdroji Ferrova hlasu, ale uviděla jen krajinnomalbu visící vedle dveří.

Ta slova zněla tak opravdově. Jako by stál těsně vedle ní a šeptal jí do ucha. Ztěžka polkla. Nebyl tam. Ale jeho duch ano.

Děsil město, tenhle dům, a dokonce i pokoj, v němž měla spát.

Eira se chytla za hlavu a roztřeseně se nadechla. Pokud měla v plánu vypátrat ho, musela se smířit s tím, že ho občas zaslechne. Byl její kořistí.

Sebrala odvalu a postavila se čelem k obrazu. „No. Ještě něco?“ zašeptala.

Nic se neozvalo.

Na koho tu Ferro čekal? Anebo ten obraz několikrát změnil majitele? Třeba Ferro ta slova pronesl na úplně jiném místě nebo vůbec nevycházela z obrazu. Eira si protřela oči a snažila se utřídit své myšlenky. Potřebovala si promluvit s Deneyou a upozornit ji, že tu Ferro byl.

Dvě zaklepání na dveře ji přiměly okamžitě se vzpamatovat. Na druhé straně dveří byla Alyss.

„Jsi připravená na průzkum?“ vesele zašvitořila její přítelkyně.

Eira se pokusila udržet svoji paniku na uzdě. Málem jí ucpala hrdlo, takže měla co dělat, aby se usmála a dostala ze sebe: „Jsem.“

„Můžu se k vám dvěma přidat?“ zeptal se Cullen, který se právě vynořil ze svého pokoje a vyšel do společného obývacího prostoru.

Eira si s Alyss vyměnila pohled. Její nejlepší přítelkyně si během cesty lodí uvědomila, že se mezi Cullenem a Eirou něco změnilo. Ale Eire se podařilo většině Alyssiných otázek vyhnout. Hlavně proto, že sama Eira nevěděla jistě, co to „něco“ je, kromě neustále se prohlubujícího, nepříjemného napětí, které cítila pokaždé, když se Cullen ochomýtal kolem.

Podívala se do Cullenových jantarových očí. „Myslím, že to bude fajn.“ Potom se Eira podívala na dveře s rudým diamantem. „Zeptáme se Noelle, jestli se k nám taky nechce připojit?“

„Slyšela jsi ji. Nevynoří se odtamtud, dokud nebude mít svoje oblečení. Nechce, aby ji v těch ‚hadrech‘ někdo viděl,“ pronesla Alyss teatrálně.

„Alyss má pravdu.“ Cullen pokrčil rameny. „A já absolutně nemám zájem vidět Noelle nahou, za předpokladu, že z její strany nešlo o planou hrozbu.“

„Myslím, že Noelle nedělá nic polovičatě,“ zamumlala Alyss.

„Ani já nemám zájem o nahou Noelle,“ řekla Eira. „Tak půjdeme jen my tři.“

„Neměli bychom povědět panu učiteli Levitovi, že odcházíme?“ Cullen se zastavil u prvních dveří nalevo od vstupu a zahleděl se na černý diamant.

„Věřím, že o nic nejde. Nechystáme se přece nikam daleko.“ Eira už otevírala hlavní dveře. Nepotřebovala dohled. Chtěla se s ostatními soutěžícími seznámit, aniž by cítila napětí z toho, jak jí pořád někdo nahlíží přes rameno. Už tak ji toho rozptylovalo až příliš.

„Eira má pravdu, pozemky přece vůbec neopustíme.“ Alyss se protáhla kolem Cullena a následovala Eiru na podestu schodiště, až jí na mramorové podlaže zacvakaly podpatky. „Do kolika potíží bychom se tady mohli dostat?“

„Jak vás dvě znám? Do spousty,“ ušklíbl se Cullen, ale stejně šel za nimi.

„Když o nás máš takový strach, můžeš být naše garde.“ Alyss se podívala nahoru a pak se naklonila přes zábradlí a mrkla dolů. „Kam půjdeme nejdřív? K Soumračnému království?“ Vody v Eiríně nitru rozvířily ozvěny okolních hlasů a zakalily se nekonečnými, neviditelnými možnostmi, které se v chodbách nacházely. Představovaly ty možnosti neznámé druhy potěšení – poznání a zážitky, po nichž celý život v Solarisu prahla? Anebo na ni někde nahoře nebo dole či hned za ohybem schodů číhal její konec?

Co nařizuješ? ozval se Ferrův hlas. Trhla hlavou doprava, směrem ke dveřím vedoucím do prostor Solarisu. I když to znělo, jako by mluvil přímo za jejím ramenem, nikdo tam nebyl.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Alyss a zlehka se dotkla její paže.

„Je mi fajn.“

„Zaslechla jsi nějaký hlas?“ Alyss přešla do šepotu. Cullen přistoupil o půl kroku blíž. Eira nesnášela, jak kolem ní ochranně kroužili, jako by byla nějaká polámaná a politováníhodná věc.

Co nejrychleji změnila téma. „O nic nejde. Začneme ve společných prostorech. Pochybuju, že by se ostatním soutěžícím líbilo, kdyby jim do osobního prostoru bez ohlášení vpadli cizí lidé.“

Cullen a Alyss se na sebe znepokojeně podívali. Ale nechtěli na ni ohledně ozvěny hlasů, které slyšela, dál naléhat.

„Jsi překvapivě zdrženlivá.“ Cullen zněl, jako by to schvaloval.

„Jsem ráda, že tě dokážu překvapit.“ Eira se na něj jemně usmála a vydala se po schodech dolů. Šla s uvolněnými rameny, jako by ji na celém světě vůbec nic netrápilo.

Jako by se ve vzduchu kolem ní nezdržoval Ferrův hlas.

Scházeli po točitém schodišti, po kterém přišli, až dorazili k hlavnímu atriu. Dveře do pokojů soutěžících z Meru byly stále zavřené, takže pokračovali dolů a skončili v jediné místnosti, která zaujímala celou šířku i délku domu. Zadní stěnu tvořily kamenné oblouky s šifónovými závěsy, které líně povlávaly v odpoledním vánku. Škádli je letnými pohledy na terasovité zahrady. Ty se táhly po svahu až k řece, která protékala městem a u které dům stál.

Místnost sloužila k mnoha účelům – byla to kuchyně s mramorovými pulty a měděnými hrnci zavěšenými nad nimi, byl to obývací pokoj se třemi krby a pohovkami, byla to herna s kulečníkem a hracími stoly. U posledního z nich hráli dva muži.

Seděli u stolu určenému k hraní hry carcivi. Soudě podle množství figurek na hrací desce zřejmě zatím uhráli jen pár tahů. První muž, s jasně oranžovými vlasy, měl na koleni knihu a neustále do ní nahlížel. A zatímco ten druhý čekal, jemně přejížděl konečky prstů po figurkách.

„Možná bychom se na pravidla hry mohli zeptat jich.“ Muž se přestal dotýkat figurek a podíval se jejich směrem. Polovinu obličeje mu hyzdily hluboké, krivolaké jizvy – tu polovinu, kterou od nich měl původně odvrácenou – a obě jeho oči měly bledou, mléčně bílou barvu. Alyss o půl kroku couvla, ale Eira ji chňapla za ruku a pevně ji stiskla, aby muže její leknutí neurazilo. „Vy jste ti z Temného ostrova, že?“

„Ano. Rádi vás poznáváme,“ promluvila Eira za všechny tři. „Já jsem Eira, tohle je Alyss a tohle je Cullen. A vy dva jste?“

„Já jsem Ducot,“ odpověděl muž. „A můj žalostně neschopný protivník je Graff.“

„Rádi vás oba poznáváme.“ Eira přejížděla pohledem mezi jejich obličejí. Namísto obočí měli oba na čele slabě svítící tečky. Uši měli okrouhlé jako lidé, na rozdíl od špičatých elfích. „Vy jste... ze Soumračného království?“

Ducot zalapal po dechu. „Graffe, naše pověst nás předchází.“

„Anebo ví, že jsou tu jen elfové a my, a zvládla proces eliminace.“ Graff zakoulel očima a zvedl malou, ohmatanou knížečku, do níž předtím nahlížel. „Tahle hra – carcivi, tak jí říkáte?“

Eira přikývla.

„Vaše princezna ji přinesla na Meru, kde se zjevně stala dost oblíbenou, ale my dva nemůžeme pochopit její pravidla, ani kdybychom se rozkrájeli.“

„S tím vám můžu pomoci.“ Cullen popošel dopředu. „Můj otec trval na tom, abych se ji po přestěhování do hlavního města naučil. Jakmile ji pochopíte, není moc těžká, ale naučit se ji je docela záludné.“

Eira a Alyss následovaly Cullena, ale když si přitáhl židli, zůstaly stát. Na tváři měl uvolněný, sebejistý úsměv, dokonce i při seznámení s lidmi z opačného konce světa. Byl to povahový rys, který Eira obdivovala.

„Tahle figurka je tvůj generál,“ ukázal. Vzápětí se na Ducota podíval s provinilým výrazem ve tváři. Zvedl figurku a vložil ji muži do dlaně. „Tady, dovol mi –“

„Pokud se něčeho potřebuju dotknout, udělám to.“ Ducot odstrčil figurku i Cullenovu ruku. Graff se potichu zachichotal. Při představě, že toho muže mohl urazit, se Cullen zatvářil naprosto vyděšeně. „Jsem víceméně slepý, ne němý, chromý ani hloupý.“

„Jasně...“ Cullen postavil figurku zpátky na hrací desku. „Jakmile bude tvůj generál poražen, hra skončila...“ Cullen dál vysvětloval pravidla hry tak stručně, jak jen to šlo. Takže ve výsledku to vůbec nebyl

stručný výklad. Existoval důvod, proč se Eira nikdy nenamáhala carcivi naučit. „... a to jsou základní pravidla.“

„Bolí mě srdce,“ zasténal Ducot.

Eira se nemohla přestat smát. „Já vím, jak se cítíš. Můj bratr miluje –“ Prudce se odmlčela. Hrdlo měla najednou plné něčeho, co chutnalo jako slzy. „– miloval carcivi. Ale já jsem nikdy nenašla čas, abych se tu hru naučila,“ dokončila tiše. Nikdy nevyužila Marcusovu nabídku, že ji to naučí, a teď ji to moc mrzelo. Mohli spolu strávit čas, který si tak hloupě nechala protéct mezi prsty.

„Já jsem s Marcusem hrál moc rád.“ Cullen zachytil její pohled, ale Eira se rychle odvrátila. Jako by se dokázala obrátit ke své bolesti zády a lehkými kroky se pohnout kupředu.

„Jdu prozkoumat areál. Omluvte mě, prosím.“

„Já jdu s tebou.“ Alyss ji popadla za ruku.

„To je v pořádku.“ Eira chtěla být v tyhle dny sama. Její přítelkyně se ale dosud nepřizpůsobila tomu, čemu teď Eira dávala přednost.

„Jestli jdete obě, tak já jdu taky.“ Ducot vstal. „Cullen mě ztratil poté, co začal vysvětlovat, že se rytíř může pohybovat dopředu i dozadu, a dokonce i procházet zdí.“

„No, já bych se to pořád chtěl naučit, jestli jsi ochotný zahrát si se mnou jedno zkušební kolo,“ řekl Graff Cullenovi. „Nepoštěstí se každý den, že se člověk může učit hru z Temného ostrova přímo od odborníka.“

„Neřekl bych, že jsem odborník... Ale rád si s tebou jedno nebo dvě kola zahraju.“ Cullen se posadil na uvolněné Ducotovo místo.

„Užij si to, Graffe. Já se budu procházet kolem řeky s dámou na každé paži, takže nespěchej.“ Ducot nabídl oběma dívkám rámě a na Graffa se přitom ušklíbl. Zdálo se, že se zjizvená polovina obličeje nehýbe tak dobře jako ta druhá. Alyss se zahihňala a zavěsila se do něho. Eira udělala totéž a všichni tři vyšli na sluncem zalité zadní atrium. Při každém kroku vyzařovaly z Ducota jemné pulzy magie.

„Ducote, můžu se tě na něco zeptat?“ Eira už to nemohla vydržet ani vteřinu.

„Ty jizvy mám od toho, jak jsem zachraňoval princeznu před hordou medvědů. Ale slepý jsem od narození. Proto jsou obě moje oči takové, jaké jsou, i když je tak hezky rozcupovaná jen polovina mého obličeje.“

Alyss hrůzou zalapala po dechu.

Eira na něho několikrát zamžourala, naprosto zaskočená. „To... já... to je mi líto.“

„To je v pořádku, všichni se ptají,“ pousmál se.

„No, ale na to jsem se tě zeptat nechtěla.“

„Ne?“ Ducot se zastavil a povytáhl na ni obočí – vlastně zářící tečky.

„Ne.“

„Ty ses nepodivovala mým jizvám?“ otočil se k ní a naklonil se dopředu. Eiru napadlo, jestli se ji nějakým způsobem nesnaží zastrašit. Stejně by to nefungovalo.

„Není to moje věc, tak proč bych se jim měla podívat?“ Eira vysvobodila ruku z jeho lokte a založila si paže na hrudi.

„Tak na co ses chtěla zeptat?“

„Chtěla jsem zjistit, jak správně oslovovat někoho ze Soumračného království. Někoho, kdo má jako ty na čele ty značky. O Soumračném království jsem četla jen okrajově v knihách přivezených z Meru, takže toho moc nevím. A –“ Přerušil ji jeho smích.

„Zřejmě se ptáš proto, že jsi nikdy dřív žádného morfa neviděla.“

„Morfa?“ otázala se Alyss. „To jsi ty a Graff? To je něco jako elf?“

„V podstatě ano. Ale morfové ovládají unikátní magii změny.“ Ducot se naklonil dopředu a ulomil větvičku z jednoho tvarovaného keře. Z prstů mu ve vlnách vyrazila magie, jako by realita byla klidnou hladinou jezera, do níž hází kameny. Větvička jako by se jim před očima rozmazala a s každou vlnou ji zakrývala hustší mlha. Pak Ducot kmitl zápěstím

a uvolnil ji ze své magie. Ale už to nebyla větvička. Byla to bleděmodrá, slabě zářící růže s dlouhým stonkem, kterou podal Alyss.

„Co to bylo?“ užasle zašeptala Alyss a růži přijala. Chvilí ji otáčela v rukou a potom se podívala na Eiru. „Je opravdová.“

Eira toužila po vysvětlení. „Ta magie změny dokáže... přetvářet věci?“

„Víceméně ano.“ Ducot začal pomalu sestupovat po schodišti, které vedlo k řece. „Ten, kdo ovládá magii změny, dokáže překlenout mezeru mezi tím, co je, a tím, co by mohlo být.“

„Úžasně,“ vydechla Eira a vydala se za ním. „Takže ty umíš proměnit cokoli?“

„Do jisté míry.“

„A co třeba tahle lavička, tamta rostlina nebo ta loďka na řece?“ Eirino nadšení z nové magie způsobilo, že její slova trochu splývala dohromady.

„To samozřejmě záleží na síle morfa.“

„Je něco, co nemůžeš –“

„Omlouvám se za svoji přítelkyni.“ Alyss ji zastavila. „Trochu to s tím nadšením přehání.“

„Alyss –,“ sykla Eira.

„Nemůžeš prvního člověka, s nímž se seznámíš, hned začít vyslýchat,“ zasyčela Alyss svoji odpověď.

„Obě vás moc dobře slyším.“ Ducot si ukázal na uši. „Tyhle mi nahrazují zrak, který nemám, a někdy jej dokonce i předčí.“

Alyss si položila ruce v bok a významně se na Eiru podívala.

Co? pronesla Eira neslyšně.

Omluv se, naznačila Alyss.

„Já jsem pořád tady. A vy nejste tak tiché, jak si myslíte.“ Ducot vzdychl.

„Ducote, omlouvám se, jestli jsem ti položila příliš mnoho otázek,“ přiměla se Eira říct. Ráda by jich položila další tisícovku, ale Alyss měla pravdu.

„Není zač se omlouvat.“

„Ha,“ vyhrkla Eira, jako by tomu nedokázala zabránit.

„Mám-li být upřímný, je milé, když se někdo tak opravdově zajímá o morfy... navíc někdo, kdo není zkažený Věrnými bohyni Yargen.“

„Zkažený?“ zopakovala Alyss.

„Nemyslím to doslova, jde jen o to, jak nás vnímáte. Víte, dělali jsme si starosti. Jelikož si vaše princezna bere Hlas.“ Přišli k nejnižšímu chodníku, který vedl podél řeky. Ducot si položil ruce na zábradlí, a než se o něj opřel, roztáhl prsty, jako by chtěl ucítit jeho kov. Mléčně bílými očima se zahleděl přes vodu. „Soumračné království a Meru nebyly nikdy v historii nejbližšími přáteli. Za našich současných vládců je to lepší a snad to bude ještě lepší s touhle dohodou. Ale když jsi řekla, že jsi o nás četla v knihách z Meru... trochu jsem se začal obávat. Protože styl každého historika, když píše o pravdě, je jiný.“

„Neleží Soumračné království taky na Půlměsíčním kontinentu?“ zeptala se Eira. Měla za to, že jejich dějiny jsou natolik provázané, že je pravda dobře známá.

„Leží. A spory o hranice jsou jen jedním ze zdrojů napětí mezi našimi zeměmi.“

„Jen *jedním* ze zdrojů?“ vyzvídala Eira. Ducot jen pokrčil rameny. Právě přemýšlela, jak preformulovat svoji otázku, aby ho přiměla mluvit, když je přerušil pan učitel Levit.

„Eiro, Alyss,“ zavolal Levit dolů z terasy. „Dorazila vaše zavazadla. Měly byste se jít převléct na večeri.“

„Už jdeme!“ zavolala za obě Alyss a pak se podívala na Ducota. „Děkujeme, že sis udělal čas a promluvil si s námi.“

„Bylo mi potěšením.“ Vzal Alyss za ruku a lehce ji políbil. Alyss se zachichotala.

Eira však viděla jiného muže. Připomněl jí Ferra a v duchu se přenesla zpátky do té místnosti osvětlené ohněm z krbu v temnotě noci.

Podívala se na řeku a představila si, jak se potápí pod hladinu, stejně jak to dělávala, když nechtěla cítit nic než otupělost. Ale tentokrát jí ta představa nepomohla. Dokázala si představit jen jiné temné vody, které ve svém objetí svíraly ji i Marcuse.

Zachvěla se.

„Eiro?“ Alyss ji vytrhla z myšlenek. Její přítelkyně už byla několik kroků před ní. „Jdeš?“

„Ano, promiň.“ Eira zavrtěla hlavou a otočila se, aby Ducotovi poděkovala, ale zjistila, že už se nesoustředí na budovy na druhé straně řeky, ale s očekáváním hledí na ni.

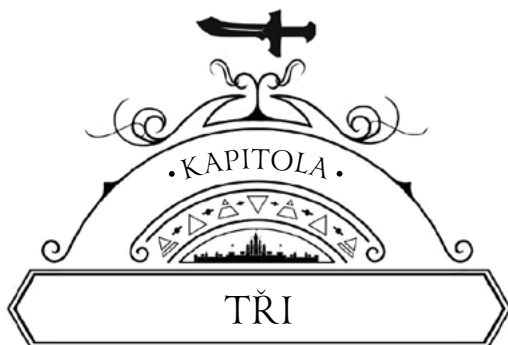
„Dnes na večeri nepůjdeš,“ zamumlal.

„Cože?“ Přestože ji sluneční paprsky hřály do ramen, Eira se roztrásla chladem.

„Bude ti příliš zle, než abys mohla povečeřet s ostatními šampiony. Počkej ve svém pokoji.“

„Nač?“ Eira se nadechla a přejela pohledem mezi ním a Alyss. Věděla, že se její přítelkyně každou chvíli znovu otočí a uvidí ji, jak zdržuje.

„Na tvého průvodce ke Stínovému dvoru.“

Dovol mi, abych tě prohlédla,“ naléhala Alyss už asi posté. „Určitě bych mohla něco udělat.“

„Alyss, je to žaludeční nevolnost. Pomůže mi, jen když mě necháš o samotě, abych to v klidu přetrpěla.“ Eira zasténala, přetočila se na bok a chytila se za břicho. Alyss a Levit stáli každý z jedné strany postele. Cullen přešlapoval v pokoji. Noelle se opírala o dvevní zárubeň a mnohem více než Eiřin stav ji zajímala kůžička kolem jejích nehtů. „Brzy mi zase bude dobře.“

„Na tohle nás před touhle cestou přes moře upozorňovali.“ Levit ztěžka vzdychl. „Potraviny nikdy nevydrží tak dlouho, jak jste zamýšleli, dokonce ani když je vodomějové obloží ledem.“ Položil ruku Eiře na rameno. „Víš jistě, že na tu večeri nechceš jít?“

Eira nepatrně zvedla hlavu z polštáře, jako kdyby to pro ni bylo nesmírně namáhavé. „Já... Ne, stačí mi na jídlo jen pomyslet...“ Zhroutila se zpátky na přepychovou matraci a znovu zakňourala.

„Nepřemáhej se. Zůstaň tady.“ Levit ji poplácal po rameni.

„Ráda ti schovám zbytky z mého talíře a obdařím tě historkami o ostatních soutěžících,“ zavtipkovala Noelle.

„Noelle, ty jsi tak šlechetná.“ Alyss zakoulela očima a pak se sklonila, takže měla nos téměř u Eirina. „Víš jistě, že nechceš, abych tě prohlédla? Vytáhnu své masti a lektvary –“

„Společných večeří s ostatními soutěžícími bude ještě spousta a my se právě na tuhle nechceme opozdit,“ prohlásil Levit. „Dopřejte jí klid, aby si odpočinula.“

Všichni tři se obrátili k odchodu. Alyss se na ni ještě jednou podmračeně podívala a ustaraně si přitom žmoulala ret mezi zuby.

„Vážně, budu v pořádku.“ Eira stiskla Alyss prsty. Cítila se provinile, že své přítelkyni lže. „Možná jen potřebuju strávit nějaký čas na toaletě.“

„Fuj.“ Alyss se zasmála a lehce plácla Eiru po rameni. „Tak dobře. Brzy se uzdrav. Budeš se nenávidět, jestli toho zmeškáš příliš.“ A s těmi slovy Alyss odešla.

Její přítelkyně měla pravdu. Už teď Eira litovala, že nemůže jít na večeři a seznámit se s ostatními soutěžícími. Ale určitě bude mít dost času bavit se s elfy i morfy. Koneckonců všichni trčeli v jednom domě. Ale jak často bude mít příležitost navštívit Stínový dvůr, to nevěděla.

Sotva uslyšela, že se zavřely venkovní dveře, byla na nohou. Převlékla se z pyžama do tmavých kalhot, černé košile s dlouhými rukávy a pláště s kápí. Jestliže se měla setkat se Stínovým dvorem, pomoci mu nebo se k němu připojit, musela vypadat odpovídajícím způsobem.

Jakmile byla oblečená, začala při čekání přecházet po pokoji. Její nohy a její mysl závodily v tom, kdo z nich je více neklidný. S každým krokem cítila větší a větší napětí, zvláště když jí uši spalovala ozvěna Ferrova hlasu, kdykoli se uvolnil sebemenší kousek magie z ocelově pevného sevření, kterým ji třímala.

... *Dělal jsem si starosti...*

... *ctižádost... bude... její zkázou...*

... jistě?

... odnesu ji k ní...

Zarazila se, kousla se do rtu, a když se chytila za hlavu, zadržela sténání. Pomalu se nadechla a vydechla, čímž vytlačila napětí ze svých ramen.

„Není tady,“ zašeptala. Její vlastní hlas poskytl jejím uším něco skutečného, na co se mohly soustředit. „Není tady,“ zopakovala jen pro uklidňující účinek, který ta slova měla. „Ale... byl. Musel být.“ Tolik ozvěn jeho hlasu nemohla být pouhá náhoda. A nemohlo to být ani přestěhovanými věcmi.

Přejela konečky prstů po pozlaceném rámu prvního obrazu, který na ni promluvil. Věděla, co musí udělat, a už teď se za to nenáviděla. Ale lov na Ferra byl její volba. A možná, že právě její magie by jí v tom lovu mohla pomoci.

Nechala svoji moc, aby se odvíjela jako neviditelná nit, a následovala ji. Nehmotnými prsty, které hledaly Ferrovy stopy, se otírala o předměty, stěny, dveře, o každý povrch. Ale slova byla slabá a přerývaná, a jak se stopy magie, které na nich ulpěly, pomalu vytrácely, konverzace časem slábla.

Určitě toho bylo víc. Něco silnějšího. Muselo být.

Eira otevřela dveře a vystrčila hlavu, aby se ujistila, že jsou ostatní pryč. Nikdo nebyl v dohledu. V místnosti byl klid. Přecupitala k hlavnímu vchodu, položila ruku na kliku a přitiskla tvář ke dveřím, které vedly k hlavnímu schodišti. V tu chvíli poslouchala spíš ušima než svojí magií.

Všude panovalo ticho.

Eira nepatrně otevřela dveře, špehýrkou si prohlédla schodiště a zády ke zdi vyklouzla ven. Její magie se rozprostřela kolem ní, prohnala se po stěnách, hledala... ale nic nenašla.

Eira se odstrčila a ohlédla se na stěnu z nenápadného kamene. „Vím, co jsem slyšela,“ snažila se přesvědčit sebe samu. Byla to ozvěna Ferrova hlasu. Muselo to tak být.

Jakmile se zmocníme...

Jeho slova byla jako volání sirén. Vklouzla zpátky do solariského společného prostoru a potichu za sebou zavřela dveře. Nalevo od hlavního vstupu se nacházel velký krb zdobený dokonale přesnými rytinami zvířat a rostlin, které se ovíjely kolem svítek. Prozkoumala jej svojí magií, ale dávala pozor, aby takovým množstvím magie neuhasila praskající plameny

... jsem připravený...

Znovu se ozval ten hlas. Ale nevycházel z krbu samotného. Vycházel odkudsi zpoza něj. Eira přejela prsty po kamenných rytinách na ostění krbu a hledala nějaký skrytý panel nebo dvířka.

„Kde jsi?“ Do mysli se jí vkradly pochybnosti, které s sebou přinesly svoji přítelkyni: paniku. Co když ty ozvěny byly jen v její hlavě? Co když se její posedlost Ferrem změnila v –

Prst se jí zachytil na kovové západce. Eira za ni zatáhla a objevila malý výklenek skrytý v řezbách krbového ostění.

„Á, díky Matce.“ Eira si s úlevou oddechla. Uvnitř se nacházela zdobená zlatá dýka, zastrčená v pouzdru posázeném drahokamy. Uchopila ji, výklenek zase pečlivě zavřela a pak se stáhla do svého pokoje dřív, než někdo stačil zjistit, že tam není.

V bezpečí a o samotě držela dýku před sebou a dovolila, aby se kolem ní neviditelně shromáždila její magie, takže se zbraň po chvíli nacházela v bublině, kterou viděla a cítila jen ona. Plavala v takovém množství její moci, že stačilo kmitnout prstem a vzduch se změnil ve vodu.

„Ted’ promluv,“ nařídila Eira a vyzvala hlas toho muže, aby se vrátil do její mysli.

Čekal jsem na tebe, zopakoval netělesný Ferrův hlas z nějakého vzdáleného času. Byl jasný a zřetelný, jako by Ferro stál přímo vedle ní. To musel být zdroj většiny ozvěn, které slyšela.

Viš, že se nemůžu volně pohybovat, odpověděl mužský hlas. Ten Eira neznala. Byl hluboký, zvětralý stářím nebo traumatem a nesl v sobě strašidelnou tíhu.

Já vím, proto jsem si dělal starosti. Myslel jsem, že jsi možná ztratil cestu ven.

O mých pohybech ani o našich plánech nikdo neví.

Co nařizuješ?

Ty jsi vždycky tak dychtivý, téměř zavrnl ten strašidelný hlas. Dovol mi, abych si tě mohl prohlédnout. Nestává se často, abych viděl svého syna. Syna... Když to slovo Eira uslyšela, nemohla v jejích hlasech popřít rodinnou podobnost. Hlas bez těla pokračoval: *Jsi silný a schopný. Až přijde čas, budeš toho hoden.*

Modlím se, abych byl.

Ten čas se blíží.

Ferro tiše zavrčel. *Lumeriina tížádost bude její zkázou. Ignoruje zlo, které hrozí, že nás všechny pohltí. My jsme jediní, kdo může tuto zemi zachránit.*

Postavíme se temnotě, souhlasil starý muž. Nastala dlouhá odmlka. Potom Ferro tiše zalapal po dechu.

Otče, víš to jistě?

Ano. Musíme uskutečnit naše plány.

Jsem připravený.

Viš, co s tím udělat.

Odnesu ji k ní. Ta záhadná „ona“ byla zjevně někdo, o kom měl Ferro velmi vysoké mínění. Eire to napověděl způsob, jakým to vyslovil, touha a zároveň hořkost, které se mísily v jeho hlase.

Potom půjdeš, sebereš popel bohyně Yargen a začneš odkrývat intriky královny Lumerie s odpadlíky, přikázal muž. *Jakmile se zmocníme relikví, znovu zažehneme plamen, který vede tento svět.*

A až se to stane, ty budeš vládnout.

A ty budeš povznesen. Vezmeš...

Zaškrábání na dveře rozptýlilo Eiřinu pozornost. Její magie se zhroutila do sebe. Voda šplíchla na zem a vytvořila jí u nohou louži. Když Eira znovu uslyšela škrábání, kvapně svoji magii propustila.

Otevřela dveře a vystrčila nos do hlavní místnosti. Když nikoho neviděla, padl jí zrak ke zdroji tichého pískání u jejích nohou. Byl tam jakýsi krtek, který trochu připomínal jezevce. Z brady mu trčely fousky a visela mu z ní kůže, která se houpala, kdykoli lehce otočil hlavou na jednu nebo druhou stranu. Jeho drobné drápky byly nepochybně zdrojem škrábání.

„Neříkej mi, že jsou tu krysy,“ pronesla Eira otráveně. Ze všech věcí, které ji mohly vyrušit... to bylo zrovna tohle.

Drobné zvířátko nakrčilo nos, až mu srst zakryla místo, kde se mohly nacházet jeho oči, jako by říkalo: *Jak se opovažuješ nazvat mě krysou?*

„Kšá. Kšá. Mám práci.“ Eira jej odmávla a zavřela dveře. Téměř okamžitě se znovu ozvalo škrábání. „Co chceš, kryso?“

Tvoreček rozhořčeně zapištěl a pak se rozběhl přes obývací pokoj. Eira si povzdechla a znovu zavřela dveře.

Opět bylo slyšet škrábání.

„Co –“ Eira se zarazila, protože když otevřela dveře, to stvoření už zase přeběhlo půlku místnosti. Tam se zastavilo, aby se na ni významně podívalo, a trhlo svojí malinkou hlavičkou. Eira několikrát zamžourala. „Mám jít za tebou?“

Zvířátko opět zapištělo, jako by jí rozumělo.

„Jsi můj průvodce?“

Chvilí se nic nedělo a pak tvor naklonil nos, téměř jako by přikývl.

Eira se zhluboka nadechla. Opravdu se chystala toho podivného krta následovat. Kdyby ji někdo viděl, musela by tvrdit, že se její žaludeční nevolnost změnila v plnohodnotné halucinace, aby své jednání vysvětlila. Zastrčila si dýku za opasek. „Tak dobře, veď mě.“

Krtek se vrhl ke krbu a vnořil se do malého otvoru, kde se vyřezávané ostění krbu setkávalo s obložením stěny. Eira se u něj přikrčila.

„Promiň, ale tak malou dírkou se neprotáhnu.“

Jedinou odpovědí jí bylo zaškrábání napravo od ní. Eira se zadívala na stěnu a vzpomněla si na tajnou místnost, kterou našla ve věži – i na skrytý výklenek v krbovém ostění. Začala přejíždět prsty po dřevěném obkladu stěny. Zarývala nehty do všech drážek a hledala nějakou skrytou páku. Malíčkem se oťřela o ostění krbu a sledovala jím jednu obzvlášť hlubokou rýhu.

Byla tam vyřezávaná lví hřiva, která se nezdála být úplně spojená se zbytkem zvířete, a trochu jí připomínala západku, kterou našla předtím. Eira se na ni nejprve pokusila zatlačit, ale nic se nestalo. Pak zatáhla. Když se otočila, ve stěně napravo od ní to jemně cvaklo a rýha, kterou sledovala, se rozdělila.

Se srdcem bušícím jako o závod stejnou měrou úzkostí a vzrušením zatáhla za dvířka do tajné chodby, která byla skrytá ještě lépe než vstup do Adeliny tajné místnosti ve věži. Jejich panty byly v jedné rovině s koutem stěny. Druhá strana byla nepravidelná – dokonale tak zapadla do řezeb ve dřevě.

Krtek na ni čekal na druhé straně. Ještě chvíli setrval na místě a potom se rozběhl do temnoty. Eira jej rychle následovala. Zavřela za sebou dvířka a chystala se vrhnout do černočerné tmy.

„Nic nevidím!“ zavolala, ale snažila se, aby její hlas, roztřesený blížícím se záchvatem paniky, zněl co nejtišeji. Odpovědí jí bylo jen vzdálené pištění. Zamyslela se, jestli to stvoření náhodou neříká: *To je mi fuk, porad' si*.

Eira semkla rty, vydechla frustraci a strach a potom se přitiskla ke dvířkům, které právě zavřela. Bázklivě natáhla ruce a téměř okamžitě se dotkla protilehlých stěn. Chodba byla stěží tak široká, aby se nemusela protahovat bokem. A tak polkla, aby se zbavila chuti žluči, která jí stoupala do hrdla, a opřela se o stěny.

Všude kolem ní byla naprostá tma, temná a pohlcující jako ty mrazivé vody. Eira zavřela oči, ale nepoznala rozdíl. Chodba byla děsivě tichá. Nepřicházely k ní žádné hlasy. Bylo tam ticho jako v hrobě.

A po celou dobu se krtek více a více vzdaloval.

Musela jít dál. Musela to udělat. Jedině tak mohla pomstít svého bratra. A kdyby si nepospíšila, mohlo by se dokonce stát, že Ferro zůstane navždy na svobodě.

Hni sebou, Eiro! zakřičela na sebe v duchu. Pohnula se sotva o pár centimetrů. *Hni sebou!*

Když dokázala nést svého bratra mrazem a sněhem, když si dokázala podrobit Ferra, když se dokázala vrátit do Solarinu poté, co... mohla projít i touhle temnou chodbou. Chtěla se setkat se Stínovým dvorem. Co si myslela? Že se schází ve sluncem zalitých komnatách a na dobře udržovaných terasách? Ne, tohle bylo přesně to, k čemu se zavázala a co potřebovala, aby –

Eira vydechla, ale tam, kde očekávala rovnou zem, se jí propadla noha a sklouzla po hraně schodu. Ve snaze udržet rovnováhu a nezřítit se dolů se zapřela rukama o stěny. Naštěstí spadla dozadu. Tvrdě přistála a narazila si kostrč. Musela zatnout zuby, aby nevykřikla. Vzápětí jí uklouzla i druhá noha, ale než se Eira začala kutálet ze schodů, vypustila svoji magii.

Kolem ní se okamžitě rozprostřel led a Eira v podstatě přimrzla ke schodišti. Chvilí jí trvalo, než popadla dech, a pak znovu zavřela oči. *Led.* Najednou, skrze svoji magii, ten prostor kolem sebe vnímala úplně jinak. Byl to zvláštní a nekompletní obrázek a bylo těžké se na cokoli z něho delší dobu soustředit, ale pokud by udržela praskající led před sebou, mohla by bezpečně sestoupit po schodech a poznat, kdy sejde až dolů. A led, který působil jako její kotva, by ji přinejmenším mohl uchránit před dalším uklouznutím.

Zvírátko ji vedlo chodbou dál a dál, k dalším dvířkům, kterými se Eira nemotorně protáhla, a pak další dlouhou chodbou. Když temnotu prořízl slabý záblesk světla, Eira párkrát zamžikala a snažila se přesvědčit samu sebe, že se jí to jenom nezdá.

V dálce se objevily dveře osvětlené jediným svícnem. Kouzelný plamen ozařoval širokou chodbu, do níž ústilo nejméně patnáct menších chodeb, podobných té, kterou sem přišla.

Dveře na jejím konci byly bez ozdob, s prázdným železným medailonem umístěným nad klikou v jejich středu. V klíce byla klíčová dírka.

Krtek se zastavil přede dveřmi a vyčkával.

S chvějícími se prsty natáhla Eira ruku ke dveřím a sevřela jimi chladnou železnou kliku. Pro její ruku byla příliš velká. Zdálo se, že ji nedokáže uchopit tak, aby jí to bylo příjemné.

Chtěla snad příliš? Právě dorazila na Meru a už hledala tajnou společnost. Tohle jí nebylo podobné. Takhle se nikdy předtím nechovala. Tohle byly činy někoho odvážnějšího, silnějšího, statečnějšího, někoho, kdo se více podobá – v mysli se jí nakrátko objevila loď pokrytá námrazou, jako duch mizející mezi temnými vodami –, *někoho, kdo se více podobá Adele*.

Kdyby to udělala, znamenalo by to, že by mezi ní a královnou pirátů skutečně mohla existovat nějaká spřízněnost?

Eira se zadívala na železný medailon. Byl vyleštěný jako zrcadlo a odrážel stíny, které se nesly na proudech hluboko v její vlastní temnotě. Tušila, že za těmi dveřmi najde pravdu. Za těmi dveřmi se skrývala pomsta. Tohle byla její poslední šance vycouvat. Sama ale věděla, že když se rozhodla pro tuhle cestu, návrat už nepřicházel v úvahu.

Krtek začal netrpělivě škrábat.

„Potřebuju ještě chvíli.“ Eira pohlédla na tvorečka. Ten na ni slepě zíral, imunní vůči jejímu výrazu. „Jednoduše... dej mi vteřinku, prosím.“

Zvírátko se zarazilo a trpělivě čekalo u její nohy. Jako by chápalo, před jakou volbou Eira stojí. Jako by vědělo, jakou duševní bitvu svádí.

Ještě jeden nádech. Nadechnout se. Vydechnout.

Pro Marcuse.

Eira stiskla kliku a vstoupila do Stínového dvora.

Dveře se otevřely do jeskyně hluboko pod ulicemi Risenu. Hořely tu ohně, jejichž světlo se odráželo od sloupů podírajících hrubě otesaný strop. Jako trofeje povlávaly nahoře velké lodní plachty zavěšené na lanech. Kolem několika společných ohnišť se krčily chýše ze dřeva a hlíny. Život tu pulzoval jako v malém městečku, v němž se pohybovalo nejméně padesát lidí.

Někteří muži vrhali nože do dřevěných figurín. Ženy spolu zápasily s rapíry v rukou. U nízkého stolku učil starší muž mladou dívku karetní triky. Každý byl oblečený jinak. Někteří měli čisté vlasy a vydrhnuté tváře, jiní se už od pohledu týdny nekoupali. Většinou to byli elfové, ale Eira zahlédla i několik kulatých lidských uší, svítící tečky morřů, a v zadu dokonce několik bytostí, které měly delší nosy podobné čenichům a přimhouřené oči – jako by něco zdědili po plazech.

Zdálo se, že si nikdo nevšiml ani nikoho nezajímalo, že právě vstoupila mezi ně. Eira se podívala na krtka a chtěla se zeptat, kam má jít, když se kolem zvířátka zčeřil vzduch. Spatřila stejnou pulzující magii, jakou

předtím použil Ducot a která rozvířila vzduch. Krtek zmizel a mezi pulzy magie se objevil muž.

Eira nadskočila leknutím, až narazila zády do dveří za sebou. V tu chvíli měla pocit, jako by se jí do kůže zabodlo tisíc drobných dýk, a okamžitě se zase narovнала. Na druhé straně dveří ke Stínovému dvoru byl masivní zámek a celé je pokrývaly nejrůznější čepy a úchyty.

„Když už jsi tady, tohle musíme zamknout.“ Ducot ji obešel a vytáhl z kapsy dlouhý kus železa. Magie kolem něho nabíla vzduch a přeměnila kov v klíč, který Ducot vložil do starobylého zámku. Otočil jím, ozubená kolečka zatlačila na páky, magické písmo se rozzářilo mocí, jazyčky zapadly na své místo. A část Eiriny mysli, soustředěná na přežití, si jasně uvědomila, že teď už není úniku.

Eira se usilovně snažila najít slova, otevírala a zavírala ústa, a celou dobu nevěřicně civěla na Ducota. „Ty... jsi byl krtek?“

„Jsem krtek. Jsem obojí, nebo ani jedno? Technicky vzato?“ Ušklíbl se.

„Můžeš se změnit, kdykoli chceš?“ Chvíli si třela záda a kontrolovala, jestli z nárazu do zámkového mechanismu nekrvácí.

„Ano.“ Ducot vytáhl klíč ze zámku a pulz magie jej změnil zpátky v kus železa, který se mu pohodlně vešel do kapsy.

„Tak proč jsi mě nechal tápat ve tmě?“ Zarazila se. „Proč jsi prostě nepřišel do mého pokoje jako... ty?“

„Já jsem krtek.“ Založil si paže na hrudi.

Dala si ruce v bok. „Tak jako... člověk?“

„Ber to jako součást zasvěcení.“ Zazubil se. „Věci jsou jen zřídka takové, jaké se zdají být, zvláště tady dole. Vždycky se musíš zajímat o to, čím někdo nebo něco je, spíš než o to, čím se *zdá* být.“ Ducot se kolem ní protáhl a sebejistě se vydal po cestě. „Tak pojď. Přece nechceš nechat Přízraky čekat.“

„Přízraky?“ zamumlala Eira, hlavně pro sebe. Nečekala, že Ducot odpoví. Což bylo dobře, protože to neudělal.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Čarodějka - Tanec stínů.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.